

Для науки

Євген Дудар

Я сидів у парку на лавочці. Милувався барвами осені. До лавочки підійшов статечний чоловік. Сів. Привітався зі мною. Дістав з кишені блокнот, ручку.

— Вибачте, — каже, — я з Академії наук. Робимо соціальне дослідження. Можна кілька запитань?

— Будь ласка, коли я можу хоч чимсь прислужитися науці...

— Бачите, запитання будуть трохи незвичайні... Інтимного характеру... Але це для науки...

— Раз для науки...

— Ви одружені?

— Так.

— Уперше?

— Уперше.

— Діти є?

— Двоє.

— Ви часто сваритесь з дружиною?

— Я не часто. Частіше вона зі мною.

— За що?

— За все.

— А ви з нею за що?

— Я за те, що вона зі мною свариться.

— У вас буває таке, що ви прийшли додому пізно і під доброю мухою? Що ваша дружина тоді каже?

— Каже, що я поросся.

— А таке, що ви тікаєте під будь-яким приводом з кімнати, аби не допомогти жінці по господарству?

— Від моєї жінки не втечеш.

— Скажіть, а як кудись збираєтесь, жінка ваша довго зодягається?

— Влітку — годину, взимку — дві.

— Добре готує ваша жінка страви?

— Як коли. Для гостей — пальчики оближеш. Для себе — також не подавишся.

— Ревнива?

— Отелло!

— Не б'є вас?

Я здивовано глянув йому в очі. Аж тепер закримітив, що ліве підбите, а над правим добряча гуля.

Він знімає очі. Тоді винувато опустил очі. Сказав тихо:

— Вибачте. Сказав вам неправду. Я не з Академії. Збираю оце матеріали, щоб

зіставити. Розлучатися чи не розлучатися...